

1991: L'any de la divisió de béns

per Xavier Graset

L'eix central de l'any 91 l'ocupen les primeres eleccions municipals que es van fer després de la segregació de Salou. Feia ja un any del traumàtic trencament del terme, i durant els mesos del 91 no van faltar situacions desconcertants i rocambolesques. És clar que això de dividir un terme no es fa cada dia, però a més de la falta de costum, es van sumar a la segregació, bàsicament perquè pel mig hi havia l'aleshores parc de la Busch, fets que escapen al més mínim sentit comú.

Tan interessants com les eleccions van ser els moviments previs, la confecció de llistes, i a més els exercicis barroers de la justícia espanyola, la que imparteix el Suprem, a l'hora de dividir el terme, donant fe al graix d'un retolador que feia ballar segons es mirés 268 hectàrees a un o altra costat.

Amb tot, i així passarà a la història el 91 va ser el de la legitimació democràtica, amb el pas per les urnes, dels màxims conductors del Salou alliberat. Esteve Ferran, que ja presidia la Junta Gestora, després de mantenir un cert grau d'incertesa durant uns mesos, estrenava l'any anunciant que es presentaria a les eleccions. Aquell mes de gener ja circulaven per Salou tantes candidatures, com carrers amb vida



Fòrum Salou es va presentar a les eleccions municipals aliat amb els socialistes. Els resultats no els van ser gaire favorables i avui dia ja no existeix. En aquells temps les llistes es formaven a a gran velocitat. Tothom volia anar a l'Ajuntament després d'anys de lluita segregacionista.

amb els PSC. Paral·lelament aquell mes Salou s'anava dotant d'elements de identitat diferenciada, bandera i escut. A Vila-seca la segregació va despertar entre els vilasecs un sentiment d'autoestima i de recuperació de la identitat secular que sovint s'havia aparcat o sacrificat per evitar el trencament. Aquesta necessitat de retrobar-se és una de les causes del naixement de la colla castellera, i un abocament de la gent en les seves festes com a signe de reafirmació.

També en els moviments preelectorals

cap de llista del PP, i també un empresari de discoteques de Salou, Goicoetxea. L'afer, tot i la polseguera que va aixecar, va acabar arxivat a les portes de les eleccions. Com us deia aquestes eleccions van marcar l'any 91. L'advocat de la segregació davant la multiplicitat d'ofertes que hi havia a Salou va arribar a demanar, abans dels honoraris de tots aquests anys, que es presentés una candidatura única. Esteve Ferran, segur que la seva llista Units per Salou podia aixecar-se amb la victòria ho va desestimar a la primera. Així va ser. Les urnes del mes de Maig el van convertir en el primer alcalde de Salou. La seva llista va sumar 6 regidors, la Forum-PSC 3, CIU, amb Maria Angels Gonzalez Estremad, al capdavant 2, Nou Salou 1 i el PP 1. Ferran va integrar al seu equip de govern a L.Lorca del PP, i a Francesc Germà, segons que explicava en una entrevista al número 142 de Juliol «perquè havia lluitat tota la vida i no podia quedar fora».

A Vila-seca, la victòria de Joan Maria Pujals va ser abassegadora. Va obtenir 12 dels 17 regidors en disputa, els altres 5 van ser socialistes. El PSC havia provat fortuna presentant de cap de llista el jove Manolo Rivera. Als demés partits els van faltar pocs vots per entrar al nou consitori. Per poc no van entrar, ni Manolo Ortega, d'IC.

«Aquell mes de gener ja circulaven per Salou tantes candidatures com carrers amb vida hivernal, les llistes anaven per barris...»

hivernal, les llistes anaven per barris, el Forum Salou de Juli Vilaplana, el Nou Salou de Francesc Germà i de Daniel Gutierrez, i la Candidatura Turística, això a més de les partits tradicionals. A l'acostar-se les eleccions el Forum es va coalitzar

hem de situar tot l'afer Krispolls. Una polèmica adjudicació de l'Ajuntament de Vila-seca per fer el que ara és la discoteca Pochà, va dur a Joan Maria Pujals a declarar davant del jutge. Darrera de la querrel·la hi havia Anton Molas, que després va ser

ni Anton Molas del PP, ni tampoc Xavier Espina d'ERC.

Però com us deia abans d'arribar als comicis hi va haver tota la campanya del Ni un pam. La justícia fidel al sentiment corporativista, va donar per bona una divisió marcada sobre un primer planol, i que és l'actual divisió, que no segueix evidentment cap criteri històric, ni de propietat, ni orogràfic. Aquell criteri que fa que avui en dia ni La Canonja, ni Cambrils no són Salou perquè els segregacionistes no van demanar. El Pont de Fusta publicava al número 139 el document del Suprem que decidia la distribució, i treia els poders a la Generalitat de reordenar aquell desgavell. Però a més dels pams, hi havia en disputa entre les dues administracions la divisió de bens. Per això va haver de passar tot l'any. La insatisfacció del consistori vilasecà no era poca. Al desembre d'aquest 91 publicavem que finalment el ple de l'Ajuntament de Salou del dia 18 d'aquell mes va renunciar a recórrer contra la resolució de la Conselleria de Governació, que fixava en 1500



El pavelló poliesportiu de Salou, després de molts entrebancs, es va inaugurar aquell any 91. Era una de les infraestructures més desitjades pels salouencs.

carret de CDC, per comptes de fer-ho al responsable de la intercomarcal, Joan Maria Pujals. Les relacions entre Pujals i Gomis es van seguir malmetent i repassant el número d'Agost recollíem el que va ser encara la disputa entre entre els dos polítics per encapçalar la llista de les autonòmiques. Si no parlessim del que va passar amb el Parc

el principal beneficiari. Les queixes dels expropiats, amb Josep Badia com a líder van escalfar l'ambient també durant tot el 91. La cessió de pams per parc, i l'arribada en una primera instància de Javier de la Rosa, van acabar salvant el que ara és Port Aventura. El parc no es va poder inaugurar pels Jocs, ni tampoc amb de la Rosa com a promotor. És va inaugurar, això arribava al novembre amb un Consorci que redistribuïa, i perseguia compensar l'impacte de la seva instal·lació entre les dues entitats dissenyades pels intocables magistrats del tribunal Suprem. L'oli ja bull, una secció de contraportada s'havia encarregat d'animar en clau d'humor aquest any tan mogut. Un any que encara ens va donar la foto de Jordi Pujol aterrant i dinant a la Plana, la inauguració del pavelló poliesportiu de Salou, del Pineda Drink, i del ball de diners al patronat de Turisme de Salou. Maika Holguera la seva responsable va acabar dimitint. Ho explicava al setembre al número 145. Però el més entrevistat de l'any va ser Josep Pobleat, regidor d'Urbanisme i dofí de Pujals.

«Esteve Ferran li havia lliurat el carnet de CDC, per comptes de fer-ho al responsable de la intercomarcal, Joan M. Pujals. Les relacions entre Pujals i Gomis es van seguir malmetent...»

milions de pessetes favorables a Vila-seca el balanç resultant de la divisió de bens. L'aleshores conseller de Governació Josep Gomis havia estat un altre dels personatges de l'any. L'entrevistavem al número de Febrer, 138. Esteve Ferran li havia lliurat el

l'any 91 estariem fent un flac favor a la nostra història comuna. De fet, si alguna cosa encara feia més inversemblant tot l'entrenou del Ni un pam, era que el desig d'hectàrees de Salou va deixar a l'aire durant molts mesos, el parc de la Busch. Un projecte del que Salou n'era